

Arrest

nr. 247 943 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 maart 2019, verklaart er zich op 22 maart 2019 vluchteling.

1.2. Op 11 augustus 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 augustus 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.F.C.R., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 mei 1986 in San Jose del Guaviare, departement Guaviare. Toen u ongeveer 15 jaar oud was, verhuisde u met uw ouders naar Bogotá. Samen met uw partner T., heeft u twee kinderen die tevens bij jullie in België zijn. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner T.C.M.G. (CG 1913850):

["]U, T.C.M.G., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 30 september 1988 in Sincé, departement Sucre. U groeide op in de buurt van Granada, Sucre, om vervolgens rond uw veertiende samen met uw ouders te verhuizen naar de hoofdstad Bogotá. Een elftal jaar geleden leerde u uw partner kennen, J.F.C.R. (CG 1913849), waarna hij introk bij u en uw familie in Bogotá. Voor jullie elkaar leerden kennen, in 2006, werd J.F. het slachtoffer van een gewelddadige overval, een eenmalig incident. Samen met uw partner kreeg u twee kinderen, J.F.C.M. (8.812.765) werd geboren op 28 juli 2010 en M.J.C.M. (8.812.765) werd geboren op 29 juli 2013. In Bogotá woonde u tot kort voor uw vertrek samen met uw partner, twee kinderen, uw ouders en uw broer A.A.M.G.. Ongeveer een maand voor uw vertrek trok u samen met uw partner en twee kinderen in bij uw schoonouders in een andere wijk in Bogotá. Doorheen uw leven oefende u verschillende jobs uit, zo werkte u een tijdlang voor het bedrijf Colgate, hadden uw partner en u gedurende een periode een eigen zaak waarin jullie vruchtensap verkochten en tot december 2017 was u actief als Uberchauffeur. Daarna heeft u niet meer gewerkt. Uw partner werkte tot kort voor jullie vertrek als barbier, alsook werkte hij bij Uber als chauffeur. Op 7 december 2017 raakt uw broer, A.A.M.G., betrokken bij een gewelddadig incident in een bar in jullie wijk, La Candelaria, in Bogotá. Hij was die avond in de bar samen met een vriend, toen hij opmerkte dat er een vrouw door haar partner of ex-partner werd lastiggevallen en dat zij tevens het slachtoffer werd van slagen. Uw broer en zijn vriend kwamen tussenbeide om de vrouw te verdedigen, waarop de situatie escaleerde en er een gevecht uitbrak tussen uw broer en de man die de vrouw initieel lastigviel. Deze man was gekend onder een alias, E.G., van wie werd gezegd dat hij een dissident is van de Farc en die zich bezighoudt met criminele activiteiten zoals diefstallen en drugshandel. E.G. zou vervolgens die avond nog uw broer hebben bedreigd en hem hebben gewaarschuwd dat hij het uw broer zou betaald zetten dat hij was tussengekomen.

Op zondag 17 december 2017 was A. zoals gewoonlijk gaan voetballen in de buurt samen met uw partner J., uw andere broer M.D.M.G. en enkele andere jongens uit de wijk. Op de terugweg naar huis, rond de middag, realiseerde A. zich dat hij zijn sleutels was vergeten aan het voetbalpleintje, waarop hij terugkeerde om de sleutels te gaan halen. Op de terugweg passeerde hij nog langs M., die onderweg een buur was tegengekomen. A. klopte vervolgens aan bij een vriend en tevens jullie naaste buurman. Voor die echter de deur kon openen, werd hij benaderd door een gemaskerde man. A. werd daaropvolgend met drie kogels neergeschoten door deze man, waarna die wegvluchtte. U was op dat ogenblik samen met uw partner, uw ouders en uw kinderen thuis. Jullie hoorden de schoten, en niet veel later kwam een buurman op de deur bonken om jullie te melden dat A. zonet was doodgeschoten. Jullie liepen allemaal naar buiten, in de commotie hadden u en uw partner niet gemerkt dat ook jullie zoontje mee naar buiten was geglipt, en troffen A. aan op de grond in een plas bloed. M. was intussen al op het lawaai afgekomen en stond reeds al huilend bij uw broer. Uw partner merkte op dat A. nog ademde en samen met de familie hielden jullie een taxi aan om A. naar het ziekenhuis te vervoeren. Er stopte tevens een politiepatrouille, die op weg naar het ziekenhuis de weg voor jullie vrijhielden zodat jullie er sneller zouden geraken. Na het schietincident diende A. verscheidene ingrepen te ondergaan om zijn leven te redden. Op 21 december 2017 vroegen jullie bij de politie bescherming aan voor A.. Jullie wisten op dat ogenblik nog niet waarom A. was aangevallen, noch wie de dader kon zijn. De politie meldde jullie dat ze pas bescherming zouden bieden wanneer uw broer uit het ziekenhuis mocht verlaten, aangezien hij in het ziekenhuis veilig zou zijn. A. bleef uiteindelijk een viertal maanden in het ziekenhuis vooraleer hij in maart 2018 opnieuw naar huis kon terugkeren.

Nadat A. uit het ziekenhuis werd ontslagen, volgde een lange revalidatieperiode. Tot op heden is uw broer nog steeds aan het revalideren van het schietincident, hij is niet meer in staat om zelfstandig te stappen en zit in een rolstoel. U was ervan overtuigd dat de persoon die A. dit had aangedaan moest worden berecht. U kon uiteindelijk uw vader en A. overtuigen om aangifte te doen bij La Fiscalía. Op 1 juli 2018 dienden jullie een klacht in bij het openbaar ministerie, zowel u als uw broer werden verhoord. Een maand later, op 1 augustus 2018, kregen jullie echter het bericht dat jullie klacht werd geseponneerd omwille van onvoldoende bewijzen. Het onderzoek werd stopgezet.

Op 8 februari 2019 diende uw broer A. naar een revalidatietherapie te gaan, uw moeder zou hem begeleiden. Er werd een Ubertaxi ingeschakeld en A. werd voor jullie huis in de auto geholpen door uw moeder en de chauffeur. Op dat ogenblik arriveerden er drie gewapende mannen. Uw broer herkende meteen een van hen als zijnde E.G.. E.G. beschuldigde uw broer ervan een verklikker te zijn en richtte tevens een bedreiging naar u toe, omdat u niets zou geleerd hebben uit hetgeen uw broer was

overkomen, dat u een verklikster was en u zich had bemoeid met zaken die u niet aanbelangden. Uw moeder schreeuwde en probeerde haar zoon te beschermen, hetgeen de burens alarmeerde. De drie gewapende mannen zijn vervolgens in hun wagen gestapt en weer weggereden. Uw moeder bracht A. uiteindelijk niet meer naar de therapie, maar zij gingen snel terug naar binnen in het huis. U was op dat ogenblik niet thuis, u was onderweg om de kinderen naar school te brengen. Uw moeder belde u op, vertelde wat er was gebeurd en waarschuwde u dat u niet meer terug naar huis mocht keren. U heeft daaropvolgend meteen uw partner gebeld, die op dat ogenblik aan het werk was als Uberchauffeur. U bent de kinderen opnieuw gaan oppikken op school en J.F. is jullie vervolgens komen ophalen met de auto. Jullie keerden nooit meer terug naar huis, maar trokken meteen in bij uw schoonouders.

Op 11 maart 2019 verliet u samen met uw partner J.F.C.R. (CG 1913849) Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Madrid naar België. Jullie arriveerden in België op 12 maart 2019. Vervolgens deden u en uw partner op 18 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in België. Op 4 april vertrokken tevens uw twee kinderen, die tot dan bij uw schoonouders verbleven, met de hulp van uw schoonbroer, die reeds lange tijd in België woont, uit Colombia. Op 5 april 2019 kwamen zij aan in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u hetzelfde zal overkomen als wat er met uw broer is gebeurd en dat E.G. u zal doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw partner de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw partner, de paspoorten van jullie zoon en dochter, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner, uw rijbewijs, het rijbewijs van uw vrouw, een kopie van een aangifte bij La Fiscalía, een document vanwege La Fiscalía waarvan de laatste twee pagina's ontbreken, betreffende de seponering van de eerder ingediende klacht, medische documenten betreffende de hospitalisering van A.A.M.G., enkele foto's van A.A.M.G. en de familie, een nieuwsartikel, een attest getuigende van een blanco strafregister en een attest voor uw partner dat eveneens een blanco strafregister vaststelt.[*]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS J.F.C.R., p. 17; CGVS T.C.M.G., p. 12), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[*]Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u bij terugkeer naar Colombia vreest geviséerd te worden door E.G., de man die tevens uw broer zou hebben neergeschoten naar aanleiding van een bargevecht eind 2017 (CGVS, p. 25). U denkt dat E.G. u zou willen viseren omwille van het feit dat u tegenover het openbaar ministerie verklaringen tegen hem heeft afgelegd en klacht tegen hem heeft ingediend voor de schade die hij aan uw broer berokkend zou hebben (CGVS, p. 24). Om te beginnen dient het CGVS op te merken dat het geenszins betwist dat uw broer, A.A.M.G. eind 2017 het slachtoffer is geworden van een gewapend incident waarbij hij ernstig gewond raakte en waar hij tot op heden fysieke schade van ondervindt. Het CGVS kan echter ernstige twijfels plaatsen bij de aannemelijkheid en de algemene geloofwaardigheid van de daaropvolgende door u beschreven gebeurtenissen waaruit u een vrees voor vervolging puurt.

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat het in wezen weinig plausibel en nauwelijks aannemelijk lijkt te zijn dat E.G., de persoon die u aanwijst als diegene die uw broer zou hebben neergeschoten op 17 december 2017 en die vervolgens op 8 februari 2019 tegenover uw broer en uw moeder aan uw adres bedreigingen zou hebben geuit (CGVS, p. 12-15, p. 17, p. 21-22), u zou willen viseren. Zowel u als uw partner koesteren het vermoeden dat E.G. u zou willen treffen omwille van de klacht die u samen met uw broer en uw vader op 1 juli 2018 tegen hem heeft neergelegd (CGVS, p. 24; CGVS J.F.C.R. p. 29). U kan echter op geen enkele manier aantonen, en het lijkt daarenboven hoe dan ook erg

onwaarschijnlijk, dat E.G. u naar aanleiding van deze aangifte zou willen viseren. Het is daarbij uitermate belangrijk om op te merken dat de desbetreffende aangifte en bijhorende verklaringen tegen E.G. bij La Fiscalía een maand na het indienen ervan, op besliste wijze door het openbaar ministerie werd geseponereerd (zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). La Fiscalía stelt daarbij duidelijk dat het onderzoek ten einde werd gebracht wegens een gebrek aan bewijsmateriaal. Er werd met andere woorden sinds 30 juli 2018 op geen enkele manier nog gezocht naar E.G., noch werd er enig verder onderzoek verricht naar zijn persoon of zijn daden. De Colombiaanse autoriteiten geven verder aan dat er geen feitelijke bewijselementen konden gedetecteerd worden, dat het gevoerde onderzoek bijgevolg volledig werd stopgezet en de aangifte geklasseerd werd. Bovendien blijkt uit het document betreffende de seponering van de klacht, dat u en uw familie als slachtoffers steeds in de mogelijkheid bevonden om een hervatting van het onderzoek aan te vragen, hetgeen jullie schijnbaar nooit deden. Hoe bezwaarlijk ook, het lijkt er dus op dat E.G. geen gerechtelijke vervolging door de Colombiaanse autoriteiten dient te vrezen, noch dat uw aangifte op eender welke manier gevolgen voor zijn persoon had veroorzaakt. Bijgevolg bestaat er in wezen geen enkele reden om aan te nemen dat E.G. het derhalve op u gemunt zou hebben. Zodoende blijkt er wezenlijk geen enkel motief of werkelijke drijfveer aanwezig te zijn om u te willen treffen.

Tevens kan worden opgemerkt dat indien E.G. u werkelijk had willen treffen, hij hiertoe reeds sinds lange tijd de kans zou hebben gehad. Uit niets blijkt echter dat hij in wezen u of uw familie nog iets zou willen aandoen. Zo kan worden geargumenteed dat de schietpartij reeds dateert van 17 december 2017, waarna jullie tot de vermeende bedreiging op 8 februari op geen enkele manier zelf nog iets hoorden van desbetreffende man, buiten geruchten dat hij gevaarlijk zou zijn (CGVS, p. 22). Ook na het neerleggen van de klacht op 1 juli 2018, bleef het nog geruime periode stil. Jullie bleven echter tot 8 februari 2019 met de hele familie steeds op hetzelfde adres wonen (CGVS, p. 5), op luttele meters van de plaats delict waar A. eind 2017 werd neergeschoten. Uit uw verklaringen, zowel als uit die van uw partner, blijkt bovendien dat de andere leden van de familie, uw vader, uw moeder en uw broer A., tot op heden nog steeds op hetzelfde adres in Bogotá wonen als dat waar ze al een vijftiental jaar verblijven (CGVS, p. 5, p. 8; CGVS J.F.C.R., p. 9). Daarbij kan bovendien worden vastgesteld dat u samen met uw vader en uw broer de desbetreffende aangifte bij La Fiscalía heeft ingediend (CGVS, p. 15, p. 19), en dat zij, noch eender wie van de familie, buiten geruchten in de buurt, op geen enkele manier nog iets hebben vernomen van E.G. na de vermeende bedreiging op 8 februari 2019 (CGVS, p. 23; CGVS J.F.C.R., p. 22). U en uw partner geven daarenboven aan dat het momenteel goed gaat met hen (CGVS, p. 10; CGVS J.F.C.R., p. 11). Evenzeer blijkt dat u E.G. in wezen nooit zelf persoonlijk heeft gezien, noch dat u ooit op een of andere manier rechtstreeks met hem in contact bent gekomen (CGVS, p. 19, p. 23; CGVS J.F.C.R., p. 29). Uit dit alles komt onmiskenbaar naar voren dat E.G. in wezen niet geïnteresseerd blijkt te zijn om u of uw familie te benaderen dan wel in wezen iets te willen aandoen.

Wat betreft het incident dat zou hebben plaatsgevonden op 8 februari 2019, waarbij E.G. samen met twee kompanen voor het ouderlijk huis in Bogotá ten aanzien van uw broer A. en uw moeder bedreigingen aan uw adres zou hebben geuit (CGVS, p. 15, p. 20-23), merkt het CGVS op dat het ernstige twijfels kan plaatsen bij de geloofwaardigheid van deze door u beschreven gebeurtenis. Allereerst kan worden opgemerkt dat E.G. klaarblijkelijk die dag eigenlijk enkel uw moeder en uw broer zou hebben tegengehouden om vervolgens hen aan te spreken, maar werkelijk enkel bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van u (CGVS, p. 21). Vervolgens zou hij zonder meer zijn weggereden. Het kadert allerm minst in een logisch geheel dat de man, indien hij werkelijk u of uw familie had willen treffen, het zonder meer hierbij zou laten (zie tevens supra). Daarnaast mag het verbazing opwekken dat u zomaar zonder enige aarzeling na een enkel telefoontje van uw moeder, zou meegaan in de beslissing van uw echtgenoot om diezelfde dag nog te verhuizen en nooit meer terug te keren naar het huis waar u al een vijftiental jaar samen met uw familie woonde, en dat u dan vervolgens uw familie nooit meer gezien zou hebben (CGVS, p. 9). Het kan niet overtuigen dat u, die een goede band had met uw familie en reeds heel uw leven met hen samenwoonde, nietsvermoedend zou vertrekken op weg naar de school van uw kinderen en vervolgens meteen binnen een korte tijdspanne alles zou achterlaten. Het kan tevens als merkwaardig worden beschouwd dat u nooit verdere hulp zocht bij de Colombiaanse autoriteiten, te meer omdat het onderzoek, zoals hierboven reeds vermeld, bij nieuwe elementen steeds opnieuw kon worden opgestart. Dat u, die er voordien op gebrand leek te zijn om E.G. ter gerechtelijke verantwoording te roepen (CGVS, p. 13-15), na een dergelijke nieuwe gebeurtenis, ditmaal met getuigen (CGVS, p. 22), niet geïnteresseerd zou zijn om het onderzoek te heropenen en de kansen op gerechtigheid te vergroten, kan tevens niet overtuigen. Rekening houdend met deze elementen, en het feit dat u op geen enkele verdere manier buiten uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud deze bedreiging weet te staven, kan het CGVS een vermoeden onderbouwen dat deze gebeurtenis in wezen niet heeft plaatsgevonden zoals u het heeft beschreven.

Als laatste kan worden aangehaald dat het CGVS eveneens weinig geloof kan hechten aan de beweringen dat uw gezin tijdens de maand voor uw vertrek, toen u en uw gezin waren ingetrokken bij

uw schoonouders aan de andere kant van Bogotá, nergens naartoe kon en dat het er niet veilig zou zijn (CGVS, p. 15; CGVS J.F.C.R., p. 18, p. 28). Uit niets blijkt namelijk dat jullie er in die periode geen normaal leven konden leiden. Zo mag bijvoorbeeld duidelijk zijn dat uw partner ook na jullie verhuis naar zijn ouders nog aan het werk bleef als Uberchauffeur, een job die niet meteen discreet kan worden uitgevoerd. Het feit dat hij initieel tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat 8 februari 2019 de laatste dag zou geweest zijn dat hij aan het werk was (CGVS J.F.C.R., p. 6) om vervolgens te vertellen dat hij toch nog slechts een viertal dagen zou gewerkt hebben na jullie verhuis (CGVS J.F.C.R., p. 28), kan niet overtuigen, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud onomwonden verklaart dat hij nog gedurende een maand actief zou zijn geweest op de Uber applicatie als chauffeur (CGVS, p. 7). Het CGVS kan u daarenboven niet volgen in de bewering dat u de kinderen niet meer naar school kon brengen omdat het te onveilig zou geweest zijn, dat ze tot een week na het vermeende incident op 8 februari 2019 niet naar school gingen en nadien gebracht werden door hun grootouders (CGVS, p. 25). Uw partner verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat de kinderen steeds onafgebroken naar school zijn geweest tot jullie vertrek, dat hij diegene was die ze dag na de vermeende bedreiging had weggebracht en jullie hen de volgende periode naar school begeleidden (CGVS J.F.C.R., p. 28). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft wederom de algehele geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de gebeurtenissen in februari voor jullie vertrek. Uw verklaring, namelijk dat J.F. niet tot in de details gaat of zich misschien simpelweg had vergist (CGVS, p. 25), kan niet als afdoende worden beschouwd, daar de beweringen betrekking hebben op de veiligheidssituatie van jullie kinderen voor jullie vertrek. Volledigheidshalve kan daarbij worden opgemerkt dat ook de situatie bij jullie schoonouders dermate onveilig zou zijn, het mag verbazen dat u en uw partner initieel Colombia hebben verlaten zonder de kinderen onmiddellijk mee te nemen (CGVS, p. 11; zie tevens paspoorten van de kinderen). Wat er ook van zij, aangezien zoals hierboven reeds uitgeschreven, de vermeende bedreiging die E.G. op 8 februari 2019 aan uw adres zou hebben geuit, als weinig overtuigend en aannemelijk, noch als in wezen geloofwaardig kan worden beschouwd, kan het CGVS bijgevolg weinig geloof hechten aan het aangebrachte feit dat uw gezin niet veilig zou zijn bij uw schoonouders.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het incident waarnaar uw partner tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst, en dat u tevens terloops vermeldt (CGVS, p. 26), niet beschouwd kan worden als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals wordt beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw partner met geweld werd overvallen (CGVS J.F.C.R., p. 18-19) is onomwonden kwalijk te noemen. Er kan echter worden vastgesteld dat dit incident reeds dateert uit 2006, nog voor jullie elkaar hebben leren kennen, en dat het in wezen gaat om een opzichzelfstaand incident dat eenmalig bleek te zijn. Uit nergens blijkt hij, of jullie gezin, ten gevolge van deze gebeurtenis in de toekomst nog vervolging dienen te vrezen. Uw partner verwijst in die context bovendien naar de volgens hem penibele algemene veiligheidssituatie in Colombia, die met zich zou meebrengen dat jullie gezin in Colombia geen rustig en veilig leven zou kunnen opbouwen (CGVS J.F.C.R., p. 18-19). Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, zijn jullie er niet in geslaagd om, wat jullie persoonlijk betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft de identiteitsdocumenten van uzelf, uw partner en uw kinderen, jullie paspoorten en uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw partner, stelt het CGVS dat het jullie identiteit in feite niet betwist. Noch uw rijbewijs en dat van uw partner, noch de uittreksels van jullie blanco stafregister, zijn in wezen relevant voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Wat het nieuwsartikel betreft, dient te worden opgemerkt dat het een algemene situatie beschrijft, hetgeen u zoals hierboven reeds geargumenteed niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. De foto's, waarop uw broer A. te zien is samen met familie en vrienden, in een rolstoel, alsook in zijn toestand in het ziekenhuis, tonen in wezen louter beelden van een man in bovengenoemde situaties. Deze foto's kunnen geenszins als afdoende bewijsgrond worden beschouwd

voor de door u beschreven gebeurtenissen waaruit u een vrees voor vervolging puurt. Diezelfde redenering kan worden gemaakt voor de medische documenten die u voorlegt betreffende de hospitalisatiebehandeling van A.. Deze documenten tonen werkelijk aan dat A.A.M.G. op de door u vooropgestelde data werd opgenomen en behandeld in het door u opgegeven ziekenhuis, maar kan op geen enkele manier de door u beschreven daaropvolgende gebeurtenissen staven. De kopie van de aangifte bij La Fiscalia, die op 1 november 2019 werd aangevraagd door uw moeder, is slechts dat, niets meer of niets minder. In eerste instantie mag het zowaar verbazen dat u niet de originele aangifte kan voorleggen, daar u diegene was die de klacht had neergelegd. Aan de desbetreffende kopie kan echter weinig toegevoegde waarde worden gekend. Wat de seponering van de klacht betreft, wordt verwezen naar de hierboven uitgeschreven uiteenzetting, namelijk dat deze seponering in wezen de door u aangehaalde drijfveer van E.G. ondergraaft (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en

gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen

en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.["]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 5 januari 2021 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de volgende informatie: de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn partner, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 251 782. Inzake verzoekers echtgenote werd in arrest nr. 247 941 van 21 januari 2021 geoordeeld als volgt:

"2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij en haar partner worden geviseerd door E.G., een dissident van de FARC, die haar broer A. zou hebben neergeschoten nadat deze was tussengekomen in een ruzie tussen E.G. en een vrouw in een bar. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de klacht die verzoekster samen met haar broer A. en haar vader indiende naar aanleiding van het schietincident werd geseponneerd, zodat het niet aannemelijk is dat E.G. verzoekster en haar partner nadien nog zou viseren; (ii) het evenmin aannemelijk is dat E.G. tussen het schietincident op 17 december 2017 en de bedreigingen op 8 februari 2019 geen enkele actie ondernam tegen verzoekster, haar partner of iemand anders van haar familie, temeer daar haar familie heden nog steeds probleemloos op hetzelfde adres verblijft in Bogota en zij noch haar partner melding maken van bijkomende bedreigingen sedert 8 februari 2019; (iii) verzoeksters verklaringen over de bedreigingen vanwege E.G. op 8 februari 2019 niet aannemelijk zijn; (iv) zij noch haar familieleden of haar partner na het incident van 8 februari 2019 bijkomende hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten; (v) verzoekster en haar gezin hun dagelijks leven op een normale wijze konden verderzetten nadat zij naar haar schoonouders aan de andere kant van Bogota verhuisden, temeer daar zij en haar partner tegenstrijdige verklaringen afleggen en zij eerder dan hun kinderen uit Colombia vertrokken; (vi) de verwijzing van verzoeksters partner naar een incident waarbij hij betrokken was in 2006 slechts een eenmalig incident betrof dat niet langer actueel is en zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia niet volstaat teneinde in concreto een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken; en (vii) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

2.3.2.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekster aannemelijk maakt dat haar broer A., na te zijn tussengekomen in een ruzie tussen E.G. en een vrouw in een bar, op 17 december 2017 het slachtoffer werd van een schietincident waarbij hij ernstig gewond geraakte, in het ziekenhuis werd opgenomen en gedurende lange tijd diende te revalideren. Verzoekster staft deze gebeurtenissen immers met de nodige documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en legt hierover gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen af. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing evenwel terecht dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar partner door E.G. zouden worden geviseerd naar aanleiding van het incident waarvan haar broer A. het slachtoffer werd.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de klacht die verzoekster samen met haar broer A. en haar vader indiende naar aanleiding van het schietincident werd geseponneerd, zodat het niet aannemelijk is dat E.G. verzoekster en haar partner nadien nog zou viseren:

“Vooreerst dient het CGVS op te merken dat het in wezen weinig plausibel en nauwelijks aannemelijk lijkt te zijn dat E.G., de persoon die u aanwijst als diegene die uw broer zou hebben neergeschoten op 17 december 2017 en die vervolgens op 8 februari 2019 tegenover uw broer en uw moeder aan uw adres bedreigingen zou hebben geuit (CGVS, p. 12-15, p. 17, p. 21-22), u zou willen viseren. Zowel u als uw partner koesteren het vermoeden dat E.G. u zou willen treffen omwille van de klacht die u samen met uw broer en uw vader op 1 juli 2018 tegen hem heeft neergelegd (CGVS, p. 24; CGVS J.F.C.R. p. 29). U kan echter op geen enkele manier aantonen, en het lijkt daarenboven hoe dan ook erg onwaarschijnlijk, dat E.G. u naar aanleiding van deze aangifte zou willen viseren. Het is daarbij uitermate belangrijk om op te merken dat de desbetreffende aangifte en bijhorende verklaringen tegen E.G. bij La Fiscalía een maand na het indienen ervan, op besliste wijze door het openbaar ministerie werd geseponneerd (zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). La Fiscalía stelt daarbij duidelijk dat het onderzoek ten einde werd gebracht wegens een gebrek aan bewijsmateriaal. Er werd met andere woorden sinds 30 juli 2018 op geen enkele manier nog gezocht naar E.G., noch werd er enig verder onderzoek verricht naar zijn persoon of zijn daden. De Colombiaanse autoriteiten geven verder aan dat er geen feitelijke bewijselementen konden gedetecteerd worden, dat het gevoerde onderzoek bijgevolg volledig werd stopgezet en de aangifte geklasseerd werd. Bovendien blijkt uit het document betreffende de seponering van de klacht, dat u en uw familie als slachtoffers steeds in de mogelijkheid bevonden om een hervatting van het onderzoek aan te vragen, hetgeen jullie schijnbaar nooit deden. Hoe bezwaarlijk ook, het lijkt er dus op dat E.G. geen gerechtelijke vervolging door de Colombiaanse autoriteiten dient te vrezen, noch dat uw aangifte op eender welke manier gevolgen voor zijn persoon had veroorzaakt. Bijgevolg bestaat er in wezen geen enkele reden om aan te nemen dat E.G. het derhalve op u gemunt zou hebben. Zodoende blijkt er wezenlijk geen enkel motief of werkelijke drijfveer aanwezig te zijn om u te willen treffen.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster dienaangaande aan als volgt:

“Verwerende partij gaat erg kort door de bocht. Immers, zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, heeft zij een klacht neergelegd tegen E.G., wat haar een persona non grata maakt. Zij hebben geen idee hoe E.G. en haar contacten aan deze informatie zijn gekomen, maar vermoedelijk hebben zij bij de autoriteiten mensen die hen deze informatie doorsluizen. Verzoekende partijen hebben absoluut geen vertrouwen meer in de autoriteiten omdat zij aldus begrepen dat er een lek was. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat zij een hervatting van het onderzoek hadden kunnen vragen, gezien dit hen nog meer in het vizier van E.G. zou brengen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster samen met haar vader en haar broer A. op 1 juli 2018 een klacht indiende bij La Fiscalía, doch dat deze klacht op 1 augustus 2018 werd geseponneerd omwille van een gebrek aan bewijzen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Aangezien uit de verklaringen van verzoekster en haar partner (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat er door de Colombiaanse autoriteiten nog verdere stappen werden ondernomen tegen E.G., kan niet worden ingezien waarom deze laatste verzoekster en haar partner nog zou viseren. Uit het document betreffende de seponering van de klacht (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat verzoekster en haar familieleden als slachtoffers de mogelijkheid hadden om een hervatting van het onderzoek te vragen, mogelijkheid die zij evenwel nooit hebben benut. Nochtans zouden verzoeksters burens, volgens haar verklaringen, getuige zijn geweest van het incident op 8 februari 2019 waarbij E.G. haar zou hebben bedreigd aan haar woning. Waar verzoekster in haar verzoekschrift dienaangaande aanvoert dat zij geen vertrouwen meer heeft in de Colombiaanse autoriteiten daar zij vermoedt dat E.G. informatie krijgt doorgesluisd van de autoriteiten en er dus sprake is van een lek, voert zij slechts een hypothetische post factum-bewering aan. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde zij dienaangaande immers als volgt: “Hoe wisten die personen dat u daarbij betrokken was? Dat weten we niet. Daar hebben we twijfels over. Hoe zij erachter kwamen dat ik verklaringen ging afleggen, hebben zij contacten bij het parket? Er wordt verondersteld dat het parket geen entiteit is zoals de politie maar wel de hoogste Colombiaanse autoriteit...” (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 22). Haar partner sprak zich hieromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit als volgt: “Hoe wisten die personen dat uw partner betrokken was? Dat vragen we ons ook af hoe ze dat te weten zijn gekomen.” (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p.27). Verzoekster kan dan ook niet op basis van dergelijk vage, hypothetische vermoedens voorhouden dat zij dermate het vertrouwen in de Colombiaanse autoriteiten is kwijtgeraakt dat zij zich niet (langer) op hun bescherming wenst te beroepen (zie ook infra).

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) het evenmin aannemelijk is dat E.G. tussen het schietincident op 17 december 2017 en de bedreigingen op 8 februari 2019 geen enkele actie ondernam tegen verzoekster, haar partner of iemand anders van haar familie, temeer daar haar familie heden nog steeds probleemloos op hetzelfde adres verblijft in Bogota en zij noch haar partner melding maken van bijkomende bedreigingen sedert 8 februari 2019, (ii) verzoeksters verklaringen over de bedreigingen vanwege E.G. op 8 februari 2019 niet aannemelijk zijn, en (iii) verzoekster noch haar familieleden of haar partner na het incident van 8 februari 2019 bijkomende hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten:

"Tevens kan worden opgemerkt dat indien E.G. u werkelijk had willen treffen, hij hiertoe reeds sinds lange tijd de kans zou hebben gehad. Uit niets blijkt echter dat hij in wezen u of uw familie nog iets zou willen aandoen. Zo kan worden geargumenteed dat de schietpartij reeds dateert van 17 december 2017, waarna jullie tot de vermeende bedreiging op 8 februari op geen enkele manier zelf nog iets hoorden van desbetreffende man, buiten geruchten dat hij gevaarlijk zou zijn (CGVS, p. 22). Ook na het neerleggen van de klacht op 1 juli 2018, bleef het nog geruime periode stil. Jullie bleven echter tot 8 februari 2019 met de hele familie steeds op hetzelfde adres wonen (CGVS, p. 5), op luttele meters van de plaats delict waar A. eind 2017 werd neergeschoten. Uit uw verklaringen, zowel als uit die van uw partner, blijkt bovendien dat de andere leden van de familie, uw vader, uw moeder en uw broer A., tot op heden nog steeds op hetzelfde adres in Bogotá wonen als dat waar ze al een vijftiental jaar verblijven (CGVS, p. 5, p. 8; CGVS J.F.C.R., p. 9). Daarbij kan bovendien worden vastgesteld dat u samen met uw vader en uw broer de desbetreffende aangifte bij La Fiscalía heeft ingediend (CGVS, p. 15, p. 19), en dat zij, noch eender wie van de familie, buiten geruchten in de buurt, op geen enkele manier nog iets hebben vernomen van E.G. na de vermeende bedreiging op 8 februari 2019 (CGVS, p. 23; CGVS J.F.C.R., p. 22). U en uw partner geven daarenboven aan dat het momenteel goed gaat met hen (CGVS, p. 10; CGVS J.F.C.R., p. 11). Evenzeer blijkt dat u E.G. in wezen nooit zelf persoonlijk heeft gezien, noch dat u ooit op een of andere manier rechtstreeks met hem in contact bent gekomen (CGVS, p. 19, p. 23; CGVS J.F.C.R., p. 29). Uit dit alles komt onmiskenbaar naar voren dat E.G. in wezen niet geïnteresseerd blijkt te zijn om u of uw familie te benaderen dan wel in wezen iets te willen aandoen.

Wat betreft het incident dat zou hebben plaatsgevonden op 8 februari 2019, waarbij E.G. samen met twee kompanen voor het ouderlijk huis in Bogotá ten aanzien van uw broer A. en uw moeder bedreigingen aan uw adres zou hebben geuit (CGVS, p. 15, p. 20-23), merkt het CGVS op dat het ernstige twijfels kan plaatsen bij de geloofwaardigheid van deze door u beschreven gebeurtenis. Allereerst kan worden opgemerkt dat E.G. klaarblijkelijk die dag eigenlijk enkel uw moeder en uw broer zou hebben tegengehouden om vervolgens hen aan te spreken, maar werkelijk enkel bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van u (CGVS, p. 21). Vervolgens zou hij zonder meer zijn weggereden. Het kadert allerm minst in een logisch geheel dat de man, indien hij werkelijk u of uw familie had willen treffen, het zonder meer hierbij zou laten (zie tevens supra). Daarnaast mag het verbazing opwekken dat u zomaar zonder enige aarzeling na een enkel telefoontje van uw moeder, zou meegaan in de beslissing van uw echtgenoot om diezelfde dag nog te verhuizen en nooit meer terug te keren naar het huis waar u al een vijftiental jaar samen met uw familie woonde, en dat u dan vervolgens uw familie nooit meer gezien zou hebben (CGVS, p. 9). Het kan niet overtuigen dat u, die een goede band had met uw familie en reeds heel uw leven met hen samenwoonde, nietsvermoedend zou vertrekken op weg naar de school van uw kinderen en vervolgens meteen binnen een korte tijdspanne alles zou achterlaten. Het kan tevens als merkwaardig worden beschouwd dat u nooit verdere hulp zocht bij de Colombiaanse autoriteiten, te meer omdat het onderzoek, zoals hierboven reeds vermeld, bij nieuwe elementen steeds opnieuw kon worden opgestart. Dat u, die er voordien op gebrand leek te zijn om E.G. ter gerechtelijke verantwoording te roepen (CGVS, p. 13-15), na een dergelijke nieuwe gebeurtenis, ditmaal met getuigen (CGVS, p. 22), niet geïnteresseerd zou zijn om het onderzoek te heropenen en de kansen op gerechtigheid te vergroten, kan tevens niet overtuigen. Rekening houdend met deze elementen, en het feit dat u op geen enkele verdere manier buiten uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud deze bedreiging weet te staven, kan het CGVS een vermoeden onderbouwen dat deze gebeurtenis in wezen niet heeft plaatsgevonden zoals u het heeft beschreven."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dienaangaande als volgt:

"Verzoekende partij leefde in voortdurende angst. E.G. sprak hen initieel niet rechtstreeks aan maar de dreiging was aanwezig en mensen waarschuwden verzoekende partij en haar echtgenoot dat hij het op hen had gemunt en dat zij er nooit veilig zouden zijn. Vanaf 8 februari 2019 werden de bedreigingen ernstiger en concreter, gezien E.G. verzoekende partij rechtstreeks bedreigde. Het gaat dan ook niet op om te stellen dat er geen rechtstreekse bedreigingen zouden geweest zijn en wanneer verzoekende

partijen dan een concreet voorbeeld geven, deze niet geloofwaardig te achten omdat het volgens haar niet logisch zou zijn ...

Verzoekende partijen wordt tevens verweten geen verdere hulp te hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Verzoekende partijen hebben reeds aangegeven dat er een lek is bij de politie en bij de autoriteiten en dat E.G. op de hoogte blijkt te zijn van alle stappen die zij ondernemen. Verzoekende partijen kan dan ook niet verweten worden geen hulp te hebben gezocht bij de autoriteiten."

Hiermee komt verzoekster in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Indien E.G. daadwerkelijk een gevaarlijke persoon is die sedert het schietincident van 17 december 2017 en het indienen van een reeds geseponeerde klacht van 1 juli 2018, verzoekster en haar partner dermate viseren dat zij heden nood hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op een doeltreffende en doortastende wijze tewerk zou gaan. Uit de verklaringen van verzoekster en haar partner blijkt zulks echter allerm minst het geval te zijn, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden nood aan internationale bescherming ondermijnt. Immers, tussen het schietincident van 17 december 2017 en de beweerde bedreigingen op 8 februari 2019 deed E.G. geen enkele poging om verzoekster, haar partner en/of haar familieleden te raken. Ook na de seponering van de klacht op 1 augustus 2018 duurde het nog ruim zes maanden vooraleer E.G. verzoekster zou zijn komen bedreigen op 8 februari 2019. Nochtans bleven verzoekster en haar familieleden gedurende deze hele periode op hetzelfde adres in Bogota wonen.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat wanneer E.G. op 8 februari 2019 dan uiteindelijk toch actie ondernam, hij zich beperkte tot het uiten van bedreigingen ten aanzien van verzoekster – hoewel verzoekster op dat moment niet aanwezig was en haar broer A., die eveneens mee de klacht tegen E.G. indiende, wel aanwezig was – en vervolgens zonder meer wegrijdt. In dezelfde zin is het evenmin aannemelijk dat verzoekster vervolgens een telefoontje krijgt van haar moeder en hierop meteen besluit om te verhuizen naar haar schoonfamilie en haar eigen familie niet meer terug te zien. Dit klemmt des te meer daar verzoekster noch haar partner of familieleden geen melding maakten van de bedreigingen bij de Colombiaanse autoriteiten. Zo hoger reeds gesteld, werd hen in de seponering van hun klacht van 1 juli 2018 immers meegedeeld dat zij een hervatting van het onderzoek konden vragen. Aangezien de klacht werd geseponeerd wegens een gebrek aan bewijzen en verzoeksters burens getuige zouden zijn geweest van de bedreigingen op 8 februari 2019, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster en/of haar familieleden of partner dit incident zouden aangrijpen om nogmaals de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen. Dat zij dit nalieten, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster dienaangaande in haar verzoekschrift opwerpt dat er een lek zou zijn bij de Colombiaanse autoriteiten waardoor E.G. op de hoogte is van de stappen die zij en haar familie ondernemen, dient er nogmaals op gewezen dat zij zich dienaangaande beperkt dat hypothetische post factum-beweringen (zie supra).

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster en haar gezin hun dagelijks leven op een normale wijze konden verderzetten nadat zij naar haar schoonouders aan de andere kant van Bogota verhuisden, temeer daar zij en haar partner tegenstrijdige verklaringen afleggen en zij eerder dan hun kinderen uit Colombia vertrokken:

"Als laatste kan worden aangehaald dat het CGVS eveneens weinig geloof kan hechten aan de beweringen dat uw gezin tijdens de maand voor uw vertrek, toen u en uw gezin waren ingetrokken bij uw schoonouders aan de andere kant van Bogotá, nergens naartoe kon en dat het er niet veilig zou zijn (CGVS, p. 15; CGVS J.F.C.R., p. 18, p. 28). Uit niets blijkt namelijk dat jullie er in die periode geen normaal leven konden leiden. Zo mag bijvoorbeeld duidelijk zijn dat uw partner ook na jullie verhuis naar zijn ouders nog aan het werk bleef als Uberchauffeur, een job die niet meteen discreet kan worden uitgevoerd. Het feit dat hij initieel tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat 8 februari 2019 de laatste dag zou geweest zijn dat hij aan het werk was (CGVS J.F.C.R., p. 6) om vervolgens te vertellen dat hij toch nog slechts een viertal dagen zou gewerkt hebben na jullie verhuis (CGVS J.F.C.R., p. 28), kan niet overtuigen, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud onomwonden verklaart dat hij nog gedurende een maand actief zou zijn geweest op de Uber applicatie als chauffeur (CGVS, p. 7). Het CGVS kan u daarenboven niet volgen in de bewering dat u de kinderen niet meer naar school kon brengen omdat het te onveilig zou geweest zijn, dat ze tot een week na het vermeende incident op 8 februari 2019 niet naar school gingen en nadien gebracht werden door hun grootouders (CGVS, p. 25). Uw partner verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat de kinderen steeds onafgebroken naar school zijn geweest tot jullie vertrek, dat hij diegene was die ze dag na de vermeende bedreiging

had weggebracht en jullie hen de volgende periode naar school begeleidden (CGVS J.F.C.R., p. 28). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft wederom de algehele geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de gebeurtenissen in februari voor jullie vertrek. Uw verklaring, namelijk dat J.F. niet tot in de details gaat of zich misschien simpelweg had vergist (CGVS, p. 25), kan niet als afdoende worden beschouwd, daar de beweringen betrekking hebben op de veiligheidssituatie van jullie kinderen voor jullie vertrek. Volledigheidshalve kan daarbij worden opgemerkt dat ook de situatie bij jullie schoonouders dermate onveilig zou zijn, het mag verbazen dat u en uw partner initieel Colombia hebben verlaten zonder de kinderen onmiddellijk mee te nemen (CGVS, p. 11; zie tevens paspoorten van de kinderen). Wat er ook van zij, aangezien zoals hierboven reeds uitgeschreven, de vermeende bedreiging die E.G. op 8 februari 2019 aan uw adres zou hebben geuit, als weinig overtuigend en aannemelijk, noch als in wezen geloofwaardig kan worden beschouwd, kan het CGVS bijgevolg weinig geloof hechten aan het aangebrachte feit dat uw gezin niet veilig zou zijn bij uw schoonouders."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dienaangaande als volgt:

"Door de gebeurtenissen zijn verzoekende partijen verhuisd naar haar schoonouders, maar dit was een tijdelijke oplossing, alvorens E.G. te weten zou komen waar zij verbleven. De echtgenoot van verzoekende partij bleef nog een korte periode werken, omdat zij geen andere keuze had. Zij moest voorzien in de noden van haar gezin en geld verzamelen om te kunnen vluchten. Zij wist ook dat zij zich maar een beperkte tijd schuil konden houden en hebben het land verlaten vanaf het voor hen financieel en praktisch mogelijk was.

Wat het argument betreft dat de ouders van verzoekende partij nog zonder problemen in de wijk kunnen blijven wonen, wenst verzoekende partij op te merken dat zij niet geviseerd worden door E.G. omdat het niet zij zijn die een klacht hebben ingediend tegen E.G. en hij geen persoonlijke vete heeft met hun familieleden. De broer van verzoekende partij die ook een klacht indiende, werd vermoord. Dit is het lot dat ook verzoekende partij en haar gezin te wachten staat."

De Raad stelt vast dat verzoekster en haar partner elkaar tegenspreken betreffende hun levensomstandigheden nadat zij naar haar schoonouders zouden zijn verhuisd. Verzoeksters partner verklaarde immers initieel tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij zijn werkzaamheden stopzette de dag van het incident van 8 februari 2019 om later te beweren dat hij nog gedurende vier dagen daarna heeft gewerkt (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 6 en 28), terwijl verzoekster verklaarde dat haar partner nog gedurende een maand na de verhuis actief was als Uber-chauffeur (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Tevens verklaarde verzoeksters partner dat hun kinderen na hun verhuis steeds naar school bleven gaan onder zijn en verzoeksters begeleiding (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 28), terwijl verzoekster verklaarde dat hun kinderen gedurende een week na het incident van 8 februari 2019 niet naar school gingen en dat zij nadien door hun grootouders naar school werden gebracht (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 25). Dat de verblijfsomstandigheden bij verzoeksters schoonouders dermate onveilig zouden zijn geweest dat verzoekster en haar gezin er hun normale leven niet konden verderzetten, valt bovendien niet te rijmen met de vaststelling dat verzoekster en haar partner eerder uit Colombia vertrokken dan hun kinderen, die bijna een maand later uit Colombia vertrokken. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters ouders en broer nog steeds op hetzelfde adres in Bogota wonen en maken zij noch haar partner melding van bijkomende problemen sedert het incident van 8 februari 2019, hetgeen eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ondermijnt. Dit klemmt des te meer daar verzoekster in haar verzoekschrift haar eerdere verklaringen tegensprekt. Zij stelt in haar verzoekschrift immers dat haar ouders geen klacht tegen E.G. indienden, terwijl zij eerder beweerde dat haar vader op 1 juli 2018 mee de klacht indiende, hetgeen ook blijkt uit de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar broer "die ook een klacht indiende" werd vermoord, dient vastgesteld dat verzoekster noch haar partner ooit stelden dat verzoeksters broer A., die mee de klacht van 1 juli 2018 indiende, (intussen) werd vermoord. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen eens te meer verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verwijzing van verzoeksters partner naar een incident waarbij hij betrokken was in 2006 slechts een eenmalig incident betrof dat niet langer actueel is en zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia niet volstaat teneinde in concreto een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken:

“Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het incident waarnaar uw partner tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst, en dat u tevens terloops vermeldt (CGVS, p. 26), niet beschouwd kan worden als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals wordt beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw partner met geweld werd overvallen (CGVS J.F.C.R., p. 18-19) is onomwonden kwalijk te noemen. Er kan echter worden vastgesteld dat dit incident reeds dateert uit 2006, nog voor jullie elkaar hebben leren kennen, en dat het in wezen gaat om een opzichzelfstaand incident dat eenmalig bleek te zijn. Uit nergens blijkt hij, of jullie gezin, ten gevolge van deze gebeurtenis in de toekomst nog vervolging dienen te vrezen. Uw partner verwijst in die context bovendien naar de volgens hem penibele algemene veiligheidssituatie in Colombia, die met zich zou meebrengen dat jullie gezin in Colombia geen rustig en veilig leven zou kunnen opbouwen (CGVS J.F.C.R., p. 18-19). Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, zijn jullie er niet in geslaagd om, wat jullie persoonlijk betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.8. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen:

“De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft de identiteitsdocumenten van uzelf, uw partner en uw kinderen, jullie paspoorten en uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw partner, stelt het CGVS dat het jullie identiteit in feite niet betwist. Noch uw rijbewijs en dat van uw partner, noch de uittreksels van jullie blanco stafregister, zijn in wezen relevant voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Wat het nieuwsartikel betreft, dient te worden opgemerkt dat het een algemene situatie beschrijft, hetgeen u zoals hierboven reeds geargumenteed niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. De foto's, waarop uw broer A. te zien is samen met familie en vrienden, in een rolstoel, alsook in zijn toestand in het ziekenhuis, tonen in wezen louter beelden van een man in bovengenoemde situaties. Deze foto's kunnen geenszins als afdoende bewijsgrond worden beschouwd voor de door u beschreven gebeurtenissen waaruit u een vrees voor vervolging puurt. Diezelfde redenering kan worden gemaakt voor de medische documenten die u voorlegt betreffende de hospitalisatiebehandeling van A.. Deze documenten tonen werkelijk aan dat A.A.M.C. op de door u vooropgestelde data werd opgenomen en behandeld in het door u opgegeven ziekenhuis, maar kan op geen enkele manier de door u beschreven daaropvolgende gebeurtenissen staven. De kopie van de aangifte bij La Fiscalía, die op 1 november 2019 werd aangevraagd door uw moeder, is slechts dat, niets meer of niets minder. In eerste instantie mag het zowaar verbazen dat u niet de originele aangifte kan voorleggen, daar u diegene was die de klacht had neergelegd. Aan de desbetreffende kopie kan echter weinig toegevoegde waarde worden gekend. Wat de seponering van de klacht betreft, wordt verwezen naar de hierboven uitgeschreven uiteenzetting, namelijk dat deze seponering in wezen de door u aangehaalde drijfveer van E.G. ondergraaft (zie supra).”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: "Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombie situation securitaire 20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombie%20situation%20securitaire%2020180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi focus veiligheidssituatie colombia 20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20veiligheidssituatie%20colombia%2020191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van

doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Uit een actualisatie van de situatie bijgebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij van 27 oktober 2020 blijkt het volgende: " (...) Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte d Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. (...)"

Ter terechtzitting brengt verzoekster geen bijkomende informatie bij die hierop een ander licht kan doen schijnen."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Het betreft immers verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in België. Als zodanig wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER